

A Pielūgsme pirms iekarošanas

❖ Derības atjaunošana (Jozua 5:1-9)

- Lai gan bija pagājuši vairāk nekā 40 gadi, kopš viņi bija pametuši Ēģipti, Israēls vēl nebija iegājis apsolītajā zemē. Taču tagad viņu kājas staigāja jau pa to. Bija pienācis laiks noņemt "Ēģiptes pārmetumus" un atjaunot derību ar Dievu. (Joz.5:9)
- Pirms pirmās Pashā maltītes israēliešu vīri tika apgraizīti, jo neapgraizīti viņi nedrīkstēja piedalīties Pashā (2.Moz.12:48). Taču, tā kā viņi pirmo reizi atteicās ieiet Kanaānā, derība tika lauza, un neviens isrēlietis tuksnesī netika apgraizīts (Joz.5:5).
- Lai atjaunotu derību, bija nepieciešams atkārtot šo fizisko zīmi (1.Moz.17:10). Ar šo aktu svarīgākās lietas tika nostādītas pirmajā vietā. Mums tas ir piemērs, kam līdzināties: "Bet dzenaties vispirms pēc Dieva valstības un Viņa taisnības, tad jums visas šīs lietas taps piemestas" (Mt.6:33).

❖ Pirmā Pashā Kanaānā (Jozua 5:10-12)

- No Ēģiptes līdz Kanaānai Israēls īstenoja "hiastisku" procesu, atkārtotot notikumus apgrieztā secībā: **Ēģipte**=> Apgraizīšana un Pashā => Sarkanās jūras šķērsošana => **Tuksnesis** => Jordānas šķērsošana => Apgraizīšana un Pashā => **Kanaāna**.
- Pirmā Pasha bija atbrīvošanas simbols no Ēģiptes. Otrie Pashā svētki, ko svinēja jaunā paaudze, simbolizēja to, ka viņi pārņem savā īpašumā apsolīto zemi.
- Īsi pirms krustā sišanas Jēzus piešķīra šim rituālam jaunu nozīmi un jaunus simbolus: jērs simbolizēja maizi, bet asinis - vīnu.
- Šie simboli norāda uz mūsu Pestītāja miesu un asinīm, kas mūs izved no Ēģiptes (t.i., no mūsu grēkiem) un ievēd Apsolītajā zemē (1.Kor.11:23-26).

B Pielūgsme kalnos:

❖ Altāris pielūgsmei (Jozua 8:30-31)

- Mozus bija pavēlējis, ka, ieejot Kanaānā, uz Ēbala kalna jāuzceļ altāris un jāslavē Dievs (5.Moz.27:5-7). Kāpēc uz Ēbala, nevis uz Garicima kalna?
- Gan altāris, gan likumi, kas bija jāuzraksta uz akmens un jālasa tautas priekšā, bija saistīti ar svētībām un lāstiem (5. Moz. 27:12-13). Pie Garicima kalna tika pasludināta svētība, pie Ebala - lāsts.
- Jēzus kļuva par lāstu mūsu labā, lai mēs varētu saņemt svētības (Gal.3:13-14). Šis altāris ir skaidrs Jēzus upura attēls mūsu labā.
- Israēls iekarošanas laikā meklēja brīdi, lai no jauna sevi veltītu Dievam. Tas ir aicinājums mums sekot viņu piemēram un veltīt sevi Dievam ne tikai individuāli, bet arī kā Dieva izredzētā tauta.

❖ Bauslības pieminēšana (Jozua 8:32-35)

- Pēc altāra uzcelšanas uz Ēbala kalna Jozua pacēla dažus akmeņus un apmeta tos ar kaļķi. Tad viņš uz tiem uzrakstīja likuma [5.Mozus grāmatu, kurā bija iekļauti desmit baušļi un dažādi likumi, kā arī svētības un lāsti] (Joz. 8:32; 5.Moz.27:2-3).
- Pēc tam likumi tika nolasīti tautas priekšā, sadalīts divās daļās - pa vienai katrā kalna pusē (Joz 8:33-35). Šādā veidā tika atjaunota derība starp Dievu un Viņa tautu.
- Tas ir aicinājums arī mums. Mums kā Dieva atlikuma tautai periodiski ir jāatjauno derība ar Dievu! Ir jāatceras, kā Viņš mūs ir vadījis līdz šim un kādas svētības Viņš mums dāvājis.
- Līdztekus mūsu personīgajai atjaunošanai Kunga vakarēdiens mums kā Dieva tautai sniedz arī īpašu atjaunošanās brīdi.

C Īpaša vieta pielūgsmei:

❖ Svētnīcas celtniecība (Jozua 18:1)

- Israēls bija pakļāvis šo zemi. Teritorija bija sadalīta starp ievērojamākajām ciltīm, lai gan septiņas ciltis vēl nebija saņēmušas savu daļu. Rubena, Gada un Manases cilts karavīri bija jānosūta uz viņu īpašumiem aiz Jordānas.
- Pirms ciltis atdalījās, notika īpašs un neaizstājams notikums - tika uzcelta telts, kas bija Izraēla dievkalpojuma centrs (Joz.18:1).
- Svētnīca kā Dieva redzamā mājvieta bija vienotības punkts, kur visi bija vienoti dievkalpojumā. Bez Dieva klātbūtnes zemes pārvaldība bija bezjēdzīga.
- Mūsu dienās, vēl arvien ir postmodernisma milži, kas jāpārvar, tad ir ārkārtīgi svarīgi, mums pievērst savu uzmanību debesu svētnīcai, kur Jēzus aizlūdz par mums.